

ทุกอย่างที่สุด ไฮปีครอบครอง ไม่ว่าจะเป็นเสรีภาพ สถานะ เงินทอง ล้วนแต่เป็นหนี้ความลับประการหนึ่งมานานเกือบ 30 ปี และก็เหมือนกับอีกหลายคนเมื่อเผชิญสถานการณ์ที่ไม่ธรรมดา เขาจำเป็นต้องใช้ความรอบคอบและระมัดระวังมากกว่าปกติ พร้อมจะทำทุกอย่างเพื่อปกป้องความลับโดยมีชีวิตและความสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่เป็นเดิมพัน

มาตรการของเขาตลอดช่วงเวลา 30 ปีประกอบด้วยปัจจัยสองอย่างเหมือนที่คนอื่นใช้ป้องกันอันตรายทุกรูปแบบ ทำนองเดียวกับมาตรการรับมือชิปนาอูธของข้าศึก หรือคนอาศัยในอพาร์ทเมนต์ติดตั้งสัญญาณกันขโมย หรือนักมวยป้องกันหมัดน็อกของคู่ต่อสู้ นั่นคือ การตรวจจับและการตอบโต้ขั้นที่หนึ่งและสอง เริ่มจากต้องรู้ภัยคุกคามนั้นโดยเร็วที่สุดแล้วจึงตอบโต้ตามลำดับ

ขั้นที่ 1 คือระบบเตือนภัยล่วงหน้า ตลอดหลายปีมานี้เขาได้ปรับเปลี่ยนไปตามสถานการณ์ หลังจากผ่านการซักซ้อมเป็นอย่างดีจึงมาลงเอยที่ระบบ 2 ชั้นแบบง่าย ๆ ลักษณะคล้ายกับดักสองชั้น ชั้นแรกซึ่งอยู่ห่างออกไป 17,700 กิโลเมตร ทำหน้าที่เป็นสัญญาณเตือนเมื่อส่อว่าจะมีอันตรายคุกคาม กับดักชั้นในอยู่ถัดเข้ามา 8,044 กิโลเมตร แต่ยังห่างจากที่มั่นของเขาถึง 9,656 กิโลเมตร ซึ่งมันจะเตือนล่วงหน้าทันทีที่ภัยคืบใกล้เข้ามา ตอนนี้อยู่ชั้นแรกมาแล้ว ชั้นสองกำลังจะเริ่ม

ขั้นที่ 2 เป็นปฏิกิริยาโต้ตอบ ฮุค ไฮปีใช้เวลาเกือบ 30 ปีคิดหาทางออกในเรื่องนี้ สุดท้ายพบคำตอบที่นำไปใช้จริงแล้วประสบความสำเร็จเพียงข้อเดียว

นั่นคือต้องหายไป เขาเป็นคนมีเหตุผลและเห็นโอกาสที่จะทำสำเร็จตามแผน
มันมาจากการทะนงตนว่าแข็งแกร่ง เด็ดเดี่ยว เจ้าเล่ห์ และทรหดอดทนไม่
แพ้ใคร เขามักทำสิ่งที่จำเป็นโดยไม่เสียเวลาคิดซ้ำสองด้วยซ้ำ แต่ถ้ากับดัก
ที่อยู่ไกลโพงเสี่ยงเตือนมาเมื่อไหร่ ก็จำเป็นต้องหนีเอาตัวรอด เพราะไม่
เคยมีใครรอดจากสิ่งที่กำลังตามล่าเขาอยู่ขณะนี้ แม้กระทั่งมนุษย์ที่เทียมโดย
สันดาน

ตลอดหลายปีมานี้ ภัยอันตรายเปรียบเหมือนกระแสน้ำที่ไหลวนกลับ
มา เคยเชื่อว่ามันจะซัดเขาหายไปเมื่อไหร่ก็ได้ แต่สุดท้ายกลับแน่ใจว่ามันจะ
ไม่มีวันมาถึงตัว บางครั้งเวลาทำให้รู้สึกปลอดภัย เพราะ 30 ปีเป็นเวลา
ที่ยาวนานมาก แต่บางครั้งกลับรู้สึกเหมือนชั่วพริบตา บางเวลาเขารอฟังเสียง
เตือนครั้งแรกทุกชั่วโมง ตระเตรียมวางแผนจนเหงื่อท่วมตัว แต่รู้ดีว่าอาจ
ถูกบีบให้หนีได้ทุกเมื่อ

คิดวนนับล้านครั้งว่ามันจะเป็นไปตามคาด เสียงเตือนครั้งแรกจะมา
ก่อนครั้งที่สองราว 1 เดือน เขาจะใช้เวลาหนึ่งเดือนนั้นเตรียมตัว ทำงานให้
สำเร็จแล้วทุกอย่าง ทั้งถอนตัวจากธุรกิจ ถ่ายโอนทรัพย์สิน ไปจนถึง
แก้แค้น จากนั้นเมื่อได้ยินเสียงเตือนครั้งที่สองก็จะเผ่นหนีทันทีโดยไม่รีรอ ไป
แล้วไปกลับไม่กลับมาอีก แต่ความจริงที่เกิดขึ้นขณะนี้คือ สัญญาณเตือนทั้ง
สองครั้งระเบิดขึ้นในวันเดียวกัน กับดักในระยะใกล้ทำงานก่อนกับดักที่อยู่ไกล
กว่า 1 ชั่วโมง ฮูด ไฮป์เลยไม่หนีไปไหน ตัดสินใจหันหลังให้แผนการที่ต้อง
ระวังตัวมาตลอด 30 ปี เพื่อยืนหยัดต่อสู้จนถึงที่สุด

1

แจ๊ค รีชเชอร์นั่งชดน้ำจากขวดพลาสติกที่โต๊ะด้านหลังขณะชายแปลกหน้าคนหนึ่งก้าวเข้ามาในร้านที่ไม่มีประตู ผ่านส่วนที่ควรเป็นผาห้องด้านหลังแต่กลับไร้ผนัง บาร์ริมทางเท้าแห่งนี้เป็นแบบเปิดโล่ง มีโต๊ะเก้าอี้ตั้งอยู่ใต้ถ้ำถ้ำหนึ่งเพดาน เพียงพอสำหรับให้ร่มเงาเล็กน้อย ลักษณะคล้ายด้านในกับด้านนอกบาร์ ไม่ได้แยกออกจากกัน แต่เวลาปิดร้านคงจะมีลูกกรงตั้งลงมาปิดพร้อมใส่กุญแจคล้องสายยู

ชายแปลกหน้าก้าวเข้ามา 1 เมตร เขาหยุดยืนรอให้สายตาชินกับแสงสลัวภายในบาร์หลังจากผจญแดดเดือนมิถุนายน เมืองคีย์เวสต์อยู่ทางใต้สุดของอเมริกาต่ำกว่าพื้นที่เกือบทั้งหมดของประเทศบราซิล ขณะนี้เวลา 16.00 น.

ภายในบาร์เป็นห้องเพดานต่ำ สร้างจากแผ่นไม้เก่าสีดำนั่ง ๆ อาจนำมาจากเศษซากเรือใบที่อัปปางในทะเล แล้วเอามาตอกตะปูเข้าด้วยกัน ข้างของหลายชิ้นเป็นทองเหลือง มีแผนที่โลกทำจากกระจกสีเขียว ตาข่ายกางแผ่แนวยาว และอุปกรณ์ตกปลา ตั้งแต่เกิดมารีชเชอร์ยังไม่เคยตกปลาได้สักตัวไม่เคยเล่นเรือ นามบัตรทั้งเก่าและใหม่นับพันนับหมื่นใบเปะทับ ๆ กันบนกระดานไม้ทุกตารางนิ้ว สภาพกระดาษที่เก่าจนบอกให้รู้ว่ามันเปะอยู่ที่นี่มานานนับสิบ ๆ ปี

ชายแปลกหน้าเริ่มสาวเท้าตรงไปยังเคาน์เตอร์บาร์ ดูแล้วน่าจะอายุราว 60 ปี สูงปานกลาง รูปร่างอ้วนนิด ๆ แต่ท่าทางแข็งแรงแบบคนที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมาพอสมควร แต่งตัวคล้ายคนเมืองทางภาคเหนือที่ออกเดินทาง

ห้องเขียวช่วงสั้น ๆ ในฤดูร้อน ทางเกสสิเทาอ่อนท่อนบนกว้างส่วนปลายแคบ เลื่อนนอกสีเดียวกับทางเกสมีรอยพับ ปกเสื้อเชิ้ตสีขาวโผล่ออกมา ริชเชอร์เดาว่าชายผู้นี้หน้าจะมาจากนิวยอร์ก ซิดาโกไม่ก็บอสตัน คนแบบนี้ใช้ชีวิตหน้าร้อนส่วนใหญ่อยู่ในห้องแอร์เย็นฉ่ำหรือไม่ก็ในรถเก๋ง ลักษณะเสื้อกางเกงฟุ้งว่าเก็บคาในตู้เสื้อผ้ามา 20 ปี แค่นำมาใส่เป็นครั้งคราวในโอกาสที่เหมาะสม

ที่หน้าเคาน์เตอร์บาร์ เขาล้วงกระเป๋าสตางค์หนึ่งแท่งสีดำจากกางเกง ข้างในคงจะยัดอะไรต่อมิอะไรจนโป่งออกมาชัดเจน ริชเชอร์เห็นเขาเปิดกระเป๋าให้บาร์เทนเดอร์ดูของบางอย่างก่อนถาม บาร์เทนเดอร์สะบัดหน้าเหมือนโดนสบประมาท หมอนั่นเก็บกระเป๋าสตางค์แล้วใช้มือลูบปอยผมสีเทาที่ตกลงมาบนหน้าผากซึ่งมีเม็ดเหงื่อผุดพราว พลังทำปากพึมพำบางอย่าง บาร์เทนเดอร์วางขวดเบียร์ตรงหน้าอีกฝ่าย เขายกขวดเบียร์ขึ้นแนบแก้มก่อนดื่มอีกใหญ่ แล้วเรอออกมา แต่รีบเอาหลังมือปิดปากก่อนจะยิ้มแฉ่ง

ฟากริชเชอร์ก็ดื่มอีกใหญ่เหมือนกัน แต่เป็นน้ำเปล่า ไม่ใช่เบียร์ ทหารเบลเยียมนายหนึ่งซึ่งเป็นคนแข็งแรงที่สุดเท่าที่เขารู้จักเคยบอกว่า เคล็ดลับสำคัญอยู่ที่น้ำสะอาด ถ้าคุณดื่มน้ำวันละ 5 ลิตรทุกวัน ร่างกายจะฟิตเบียร์จะเต็มสูบ ริชเชอร์ลองคำนวณ...5 ลิตรตกประมาณ 1 แกลลอน และถ้าดูจากว่าทหารนายนั้นรูปร่างเล็กกว่าเขาราวครึ่งหนึ่ง ดังนั้น หากคิดจะทำตามคำแนะนำริชเชอร์ก็ควรดื่มน้ำวันละ 2 แกลลอน หรือราว 10 ขวดใหญ่ นับตั้งแต่มาผจญกับอากาศร้อนในคีย์เวสต์ เขาทำตามนั้นมาตลอด และมันก็ได้ผล ไม่เคยรู้สึกดีเท่านี้มาก่อน พอได้เวลา 16.00 น. ริชเชอร์ต้องเข้ามานั่งดื่มน้ำ 3 ขวดที่โต๊ะตัวนี้เป็นประจำทุกวัน และต้องเป็นน้ำเปล่าที่มีความเย็นเท่ากับอุณหภูมิห้องเท่านั้น ทุกวันนี้เลยกลายเป็นคนดื่มน้ำเหมือนที่ก่อนหน้านี้เคยติดกาแฟ

ชายสูงอายุข้างเคาน์เตอร์บาร์ทำท่าว่าจذبอยู่กับเบียร์ แต่สายตากวาดไปรอบ ๆ เมื่อพบว่าในร้านไม่มีใครอีกนอกจากริชเชอร์กับบาร์เทนเดอร์ จึงเลือกเดินมาหาเขาพลงยกขวดเบียร์แทนคำถาม *นั่งด้วยได้ไหม* ริชเชอร์พยักหน้าไปทางเก้าอี้ที่อีกฝั่งโต๊ะก่อนแกะพลาสติกหุ้มฝาขวดน้ำขวดที่สาม แอบ

สังเกตคนแปลกหน้าหนึ่งก้นล้านเก้าอี้ คงเพราะหมอนี่ยึดกุญแจ กระป๋องต่างค์ กับผ้าเช็ดหน้าไว้ในกระเป๋าทองเงย เลยทำให้สะโปกบานเกินจริง

“คุณคือแจ็ค ริชเชอร์ใช่ไหม”

ฟังแค่เสียงก็ฟันธงได้ว่าไม่ใช่คนซิกาโกหรือบอสตัน ตาแก่นี้มาจาก นิวยอร์กแน่ น้ำเสียงคล้ายกับคนคนหนึ่งทีริชเชอร์รู้จัก หมอนั่นใช้ชีวิตตลอด 20 ปีแรกไม่เคยไปไหนไกลเกินรัศมี 100 เมตรจากถนนฟูลตันที่นิวยอร์ก

“คุณใช่แจ็ค ริชเชอร์หรือเปล่า” ชายแปลกหน้าถามซ้ำ

จากระยะใกล้ขนาดนี้จึงเห็นเปลือกตาห้อยลงเหนือลูกตาที่ส่อแววฉลาด เฉลียว ริชเชอร์ชดน้ำจากขวดพลาสติกมองผ่านน้ำใส ๆ

“คุณใช่ไหม แจ็ค ริชเชอร์” อีกฝ่ายย้ำถามเป็นครั้งที่สาม

ริชเชอร์วางขวดก่อนส่ายหน้า “ไม่ใช่”

คนถามออกอาการโหล่ตงด้วยความผิดหวัง แล้วเลิกปลายแขนเสื้อขึ้น ดุนาฬิกา ขยับตัวทำท่าจะลุกแต่กลับนั่งอยู่ที่เดิม คล้ายนึกขึ้นได้ว่ามีเวลา เหลือเพื่อ พิมพ์พอไต่ยีน

“สี่โมงห้านาที”

เขาพยักหน้า คนแปลกหน้าชูขวดเบียร์ให้บาร์เทนเดอร์เป็นสัญญาณ ว่าขออีกขวด

“ร้อนจริง”

ริชเชอร์พยักหน้าอีกครั้ง คิ้วขมวดน้ำตกรุนแรง

“แจ็ค ริชเชอร์อยู่แถวนี้หรือเปล่า” ชายสูงอายุนถาม

อีกฝ่ายยกไหล่ก่อนถามกลับ “คุณรู้จักรูปร่างหน้าตาเขาไหมล่ะ”

ชายแปลกหน้ากระดกเบียร์สองอีกใหญ่ เช็ดปากด้วยหลังมือคล้าย กลบเกลื่อนอาการเรือ

“ก็ไม่ใช่ เท่าที่รู้เป็นคนตัวใหญ่ ผมเลยถามคุณดู”

ริชเชอร์พยักหน้า “แถวนี้มีคนตัวใหญ่เยอะ ที่ไหน ๆ ก็มีแต่คนรูปร่าง ใหญ่”

“งั้นคุณก็ไม่รู้จักคนชื่อนี้”

“ผมควรรู้หรือ” ริชเชอร์ถาม “ใครล่ะที่อยากรู้”

ชายคนนั้นยิ้ม พยักหน้าแทนการขอโทษที่เสียมารยาท
“คัสเทลโล ยินดีที่ได้รู้จัก”
ริชเชอร์พยักหน้า ยกขวดน้ำอึกรอบ “นักสะกดรอย”
“นักสืบเอกชน” คัสเทลโลว่า
“คนซื้อริชเชอร์ไปทำอะไรใคร”
ชายสูงวัยยกไหล่ “เท่าที่รู้ไม่ได้ทำอะไรใคร แค่มมีคนขอร้องให้ผมตาม
หาตัวเขา”

“คิดว่าเขาอยู่แถวนี้หรือ”
“อาทิตย์ที่แล้วอยู่ที่นั่น” ริชเชอร์เปิดบัญชีเงินฝากที่ธนาคารแห่งหนึ่ง
ในเวอร์จิเนีย เขาเพิ่งโอนเงินไปที่นั่น”
“โอนจากคีย์เวสต์นี่หรือ”
คัสเทลโลพยักหน้า “ทุกอาทิตย์ตลอด 3 เดือนมานี้”
“แล้วไง”
“แสดงว่าริชเชอร์ทำงานที่นั่นตลอด 3 เดือนที่ผ่านมา คิดว่ามีใครรู้จักเขา
บ้าง”

“ไม่มี”
คัสเทลโลส่ายหน้า “ถนนดูวัลเป็นย่านพลุกพล่านที่สุดในเมือง ผม
เดินทางมาเรื่อย คำตอบใกล้เคียงที่สุดได้มาจากเด็กสาวที่บาร์แห่งหนึ่ง เธอ
บอกว่ามีชายตัวใหญ่หนึ่งคืบน้ำที่นั่นตอนบ่ายสี่โมงทุกวันตลอด 3 เดือน” ว่าพลาง
จ้องหน้าริชเชอร์เหมือนจ้องใจท้าทาย

ริชเชอร์จิบน้ำแล้วยกไหล่ “บังเอิญมากกว่า”

คัสเทลโลพยักหน้า “ก็ว่านั่น”

แวตตาลาดคู้้นั้นจับสิ่งที่ใบหน้าคู่สนทนา

“คีย์เวสต์เป็นแหล่งที่คนเข้า ๆ ออก ๆ ตลอดเวลา”

“คงงั้น”

“ผมจะคอยเงี่ยหูฟัง” ริชเชอร์บอก

คัสเทลโลพยักหน้า “ขอบคุณ”

“ใครอยากพบเขา”

“ลูกค้าผม...คุณนายเจคอบ”

ริชเชอร์จับน้ำ เจคอบเหวอ ชื่อนี้ไม่มีความหมายใดสำหรับเขา ไม่เคยได้ยินด้วยซ้ำ

“โอเค ถ้าเจคอบบอก แต่อย่าหวังอะไรมากเพราะผมไม่ค่อยพบเจอใคร”

“คุณทำงานอะไร”

“ซูดสระ” ริชเชอร์ตอบ

คัสเทลโลนั่งคิดรวบกับรู้ว่าสระน้ำหน้าตาเป็นยังไงแต่ไม่รู้วิธีทำ

“ใช้รถแบ็กโฮเหวอ”

เขายิ้มพร้อมส่ายหน้า “ที่นี้เราขุดด้วยมือ”

“มือเหวอ หมายถึงใช้พลั่วใช้ไหม”

“กับเครื่องมือเล็ก ๆ น้อย ๆ อีกเพียบ” ริชเชอร์ตอบ “เมืองนี้ถนนมันแคบ ต้นไม้ก็เตี้ย ลองตะลอนดูแล้วจะเห็นเอง”

คัสเทลโลพยักหน้าเหมือนพอใจคำอธิบายนั้น

“เป็นไปได้ คุณไม่รู้จักริชเชอร์ คุณเจคอบบอกว่าเขาเคยเป็นนายทหารในกองทัพบก ผมหาข้อมูลเพิ่มเติม พบว่าใช่จริง ๆ ริชเชอร์เป็นสารวัตรทหารยศพันตรี ได้รับเหรียญกล้าหาญหลายครั้ง คนแบบนี้ไม่มีทางจับพลั่วซูดสระน้ำ”

ริชเชอร์ยกขวดน้ำขึ้นดื่มเพื่อซ่อนความรู้สึกบนสีหน้า

“คุณคิดว่าจะพบเขากำลังทำอะไร”

“ที่นี้เหวอ ไม่แน่ใจเหมือนกัน อาจจะเป็น รปภ.โรงแรม ทำธุรกิจบางอย่าง ไม่ก็ให้เช่าเรือนาเที่ยว”

“ถ้าเป็นแบบนั้นจริง ทำไมเขาต้องลงมาถึงที่นี้ด้วย”

คัสเทลโลพยักหน้า “คุณพูดถูก คีย์เวสต์เหมือนนรกดี ๆ นี่เอง แต่ริชเชอร์อยู่ที่นี่แน่ เขาลาออกจากกองทัพบกตั้งแต่ 2 ปีก่อน เปิดบัญชีกับธนาคารสาขาใกล้กระทรวงกลาโหมแล้วก็หายหน้าไป เงินในบัญชีฟ่องว่าตลอด 3 เดือนที่ผ่านมาเขาโอนเงินจากคีย์เวสต์ ริชเชอร์รอนเร่ไปเรื่อยในชั่วระยะสั้น ๆ ก่อนปักหลักทำงานหาเงินแถวนี้ ผมจะหาเขาให้เจอ”

ริชเชอร์พยักหน้า

“ยังจะให้ถามคนแถวนี้หรือเปล่า”

คัสเทรลโล่สั่นศีรษะเพราะในหัวมีแผนขั้นต่อไปเตรียมไว้แล้ว

“ไม่เป็นไร”

พุดจบก๊วยกร่างหมีมาขึ้นจากเก้าอี้ ล้วงปีกธนบัตรจากกระเป๋าทางเกง วางฉบับ 5 เหรียญลงบนโต๊ะ “ยินดีที่ได้รู้จัก” เขาพุดประโยคเดิมอีกครั้งก่อน จากไปโดยไม่เหลียวกลับมามอง

คัสเทรลโล่เดินผ่านผนังหน้าร้านเปิดโล่งสู่แดดเจิดจ้ายามบ่ายแก่ ๆ

ริชเชอร์ดื่มน้ำจากขวด ขณะนี้เวลา 16.10 น.

1 ชั่วโมงถัดมา ริชเชอร์เดินไปตามถนนดูวัล ในสมองคิดเรื่องเปลี่ยนธนาคารใหม่พร้อมกับหาที่กินอาหารค่ำแต่หัววัน นึกแปลกใจที่ตัวเองโกหก คัสเทรลโล่ แต่งเองด้วยข้อสรุป 3 ข้อ ข้อแรก จะต้องหาเงินและอยู่ให้ได้ ด้วยเงินในกระเป๋า ข้อ 2 จะทำตามคำแนะนำของทหารเบลเยียมต่อไป ด้วยการกินสเต็กขนาดใหญ่ 1 ชิ้น ไอศกรีม 1 ถ้วย กับน้ำดื่มอีก 2 ขวด และข้อ 3 เขาโกหกเพราะไม่มีเหตุผลที่จะไม่โกหก

ไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย ทำไมนักสืบเอกชนจากนิวยอร์กถึงออกตามหาเขา ในเมื่อตัวเขาไม่เคยอยู่นิวยอร์กหรือเมืองใหญ่ ๆ ทางตอนเหนือด้วยซ้ำ นั่นคือชีวิตเขา และมันก็มีผลต่อชีวิตทุกวันนี้ด้วย เขาเป็นลูกนายทหารนาวิกโยธิน หลังเกิดที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในกรุงเบอร์ลิน ครอบครัวก็โยกย้ายไปอยู่ที่ต่าง ๆ ทั่วโลก ไม่เคยอยู่ที่ไหนนอกจากในค่ายทหารจำนวนนับไม่ถ้วน ส่วนใหญ่เป็นค่ายในพื้นที่ห่างไกลและผู้คนเป็นศัตรูมากกว่ามิตร

ต่อมาเขาเข้าสังกัดหน่วยสารวัตรทหารกองทัพบกสหรัฐ รับผิดชอบงานสืบสวนสอบสวน ต้องย้ายไปประจำตามฐานทัพอากาศจนกระทั่งสงครามสงบ รัฐจัดงบประมาณที่นำไปใช้กับสงคราม จัดการยุบหน่วย และปลดปล่อยเขาเป็นอิสระ พอกลับถึงอเมริกาเขาก็ตระเวนไปเรื่อยไม่ต่างกับนักท่องเที่ยวกะเป๋าแพะ สุดท้ายเงินออมร่อยหรอเกือบหมดตัวจนกระทั่งไปถึงบริเวณใต้สุดของ

ประเทศ จึงรับจ้างชุดดิน 2-3 วันแล้วยึดเป็น 2-3 อาทิตย์ สุดท้ายกลายเป็น 3 เดือน ปานนี้เลยยังอยู่ที่นี้

เขาไม่มีญาติเหลืออยู่อีกแล้ว จึงไม่มีใครทำพิธีกรรมยกทรัพย์สมบัติให้ แต่ตัวเขาไม่เคยเป็นหนี้ ไม่เคยจับลั่นหรือโกงใคร ลูกก็ไม่มี และถึงมีเอกสารแสดงตัวตน แต่กลับทำตัวเหมือนมนุษย์ล่องหน ริชเชอร์แน่ใจว่าไม่รู้จักคนชื่อเจคอบ เขาไม่สนใจว่าตาแก่นักสืบนั้นต้องการอะไร และจะไม่นยอมไพล่จากใต้ดินเข้าไปเกี่ยวข้องกับโดยเด็ดขาด

อาจเพราะทำตัวล่องหนจนเป็นนิสัย สมองส่วนหน้าเลยเตือนว่ามันต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องสลับซับซ้อนบางอย่าง จึงควรตอบสนองด้วยวิธีอยู่ห่าง ๆ ดีที่สุด เมื่อ 2 ปีก่อนชีวิตเขาพลิกผันอย่างสิ้นเชิง ต้องพ้นจากสถานภาพปลาใหญ่ในบ่อเล็ก กลายเป็นคนไร้ความสำคัญ จากบุคคลผู้มีตำแหน่งหน้าที่และมีคุณค่าในหน่วยงานขนาดใหญ่ กลายเป็นเพียงหนึ่งในพลเรือน 270 ล้านคน จากคนที่องค์กรต้องการตัว กลายเป็นแค่ส่วนเกิน จากชีวิตที่ต้องทำงานตามคำสั่งนาที่ต่อนาทีทุกวัน กลับต้องออกไปผจญภัยในพื้นที่ 7 ล้านตารางกิโลเมตร เขาอาจต้องอยู่ในสภาพนี้ไปอีก 40 ปีโดยไร้ความสำคัญหรือกำหนดการ สมองส่วนหน้ากำลังบอกว่า ปฏิบัติของเขาในขณะนี้น่าจะเป็นการปกป้องตัวเอง เป็นปฏิบัติของคนที่ชอบปลีกตัวจากสังคมแต่ก็วิตกกังวลกับการอยู่โดดเดี่ยว และสมองกำลังบอกด้วยว่า นี่เป็นปฏิบัติของพวกหัวรุนแรง เขาจึงควรระวังไว้ให้ดี

แต่หีสบสมองกลับบอกอีกอย่าง เขาชอบภาวะไร้ตัวตนและความลึกลับ เพราะทำให้รู้สึกอบอุ่น สบายใจ และมั่นใจ จึงต้องปกป้องมันไว้ ถ้าดูผิวเผินเขาดูเป็นมิตรและชอบสังคม แต่มักหลีกเลี่ยงการพูดเรื่องตัวเอง ควักเงินสดตลอด เดินทางโดยใช้ทางบกเสมอ ไม่เคยมีบัตรเครดิตหรือชื่อจริงในบัญชีผู้โดยสาร ไม่บอกชื่อจริงกับใคร ชุกห้วนนอนในโมเต็ลราคาถูกในคีย์เวสต์โดยใช้ชื่อแฮร์รี เอส. ทรูแมน พอลองตรวจสอบรายชื่อแขกย้อนหลัง พบว่าเขาไม่ใช่คนเดียวที่ทำแบบนี้ เพราะเกือบทั้ง 41 คนในทะเบียนรายชื่อแขกของโรงแรมล้วนมีชื่อเหมือนประธานาธิบดีสหรัฐ แม้กระทั่งประธานาธิบดีที่แทบไม่เคยได้ยินชื่ออย่างจอห์น ไทเลอร์และแฟรงกลิน เพียร์ซ หลายชื่อไม่มีความ

หมายในคีย์เวสต์ ผู้คนที่แคโบกมือทัก ส่งยิ้ม ทักทายสั้น ๆ เพราะเข้าใจว่าทุกคนต่างก็มีความลับด้วยกันทั้งนั้น ตอนนี้เขาจึงรู้สึกปลอดภัยจนไม่อยากจะไปจากเมืองนี้

ริชเซอร์เดินทอดน่องร่วมชั่วโมงท่ามกลางอากาศอบอุ่นและเสียงจอแจเลี้ยวผลุบออกจากถนนดูวัลไปยังร้านอาหารที่ตั้งอยู่ในลานกลางแจ้ง คนที่ร้านไม่รู้จักเขาแต่จำหน้าได้และมักเสิร์ฟสเต็กชิ้นใหญ่จนล้นจานเสมอ ที่นั่นมีน้ำดื่มยี่ห้อโปรดของเขาด้วย

สตีฟ มาพร้อมไข่ มันฝรั่งทอด และผักหลากหลายชนิดที่ปลูกในช่วงอากาศอบอุ่น ตามมาด้วยไอศกรีมราดซ็อกโกแลตกับถั่ว ดื่มน้ำตามเป็นลิตร ก่อนซัดกาแฟดำรสเข้มสองถ้วยตบท้าย แล้วผลักเก้าอี้ห่างจากโต๊ะ นั่งพักอย่างสบายใจ

“รสชาติเป็นไง” สาวเสิร์ฟถามยิ้ม ๆ
เขายิ้มตอบพร้อมพยักหน้า “อร่อยอย่างที่คุณคิด”

“คุณเลยดูดี”
“ทำให้ผมรู้สึกดี”

นั่นเป็นความจริง วันเกิดคราวหน้าเขาจะมีอายุครบ 39 ช่วงเวลานี้เขารู้สึกดีเป็นพิเศษ ปกติก็แข็งแรงตลอดอยู่แล้ว แต่ช่วง 3 เดือนหลังมานี้ความฟิตกลับมาถึงจุดสูงสุดอีกครั้ง เขาสูงเกือบ 2 เมตร ตอนออกจากกองทัพน้ำหนัก 99 กิโลกรัม หลังจากทำงานชุดสระร่วมเดือน อากาศร้อนเผาผลาญแคลอรีจนน้ำหนักลงไปที่ 95 กิโลกรัม 2 เดือนถัดมาทำน้ำหนักตัวถึบขึ้นมาใหม่จนอยู่ที่ตัวเลขราว 110 กิโลกรัม ส่วนที่เพิ่มขึ้นมาเป็นกล้ามเนื้อล้วน ๆ คงได้มาจากการโหมทำงานนั่นเอง เจลลี่แล้วในแต่ละวันเขาออกแรงเคลื่อนไหวย้ายกรวดหินดินทรายน้ำหนักรวม 4 ตัน ตลอดช่วงเวลาที่ใช้พลั่วขุด จ้างตักและหมุนตัวทั้งดิน คล้ายกับบริหารร่างกายทุกส่วนไปในตัว สุดท้ายได้ผลลัพธ์ที่น่าทึ่ง ผิวเกรียมแดดสีน้ำตาล หุ่นที่ดีที่สุดตั้งแต่เกิดมาเหมือนที่เด็กสาวเปรียบ

กับถุงยางอนามัยซึ่งพอดีกับขนาด ถ้าคิดจะรักษาหุ่นแบบนี้ไว้ แต่ละวันเขาต้องกินให้ได้สัก 10,000 แคลอรีและดื่มน้ำเปล่าอีก 7 ลิตร

“คืนนี้ทำงานหรือเปล่า” สาวเลิร์ฟถาม

ริชเชอร์หัวเราะ เขาหาเงินจากงานที่ช่วยให้ร่างกายฟิตขณะที่คนส่วนใหญ่ทุ่มเงินมากมายไปกับศูนย์ฟิตเนสहरुกลางเมือง หลังอาหารมื้อนี้ เขาต้องมุ่งหน้าไปทำงานช่วงกลางคืนในสถานที่ที่ผู้ชายส่วนใหญ่คงยินดีทำงานให้ฟรี ๆ มันก็คือบาร์เปลือยที่คัสเทิลโลพุดถึงนั้นแหละ เขาทำหน้าที่เป็นการคอยกันคนบางจำพวกไม่ให้เข้าไปใช้สถานที่ สถานะเรจรมย์ที่ว่าอยู่ที่ถนนดูวัล เขาต้องอยู่ที่นั่นตลอดคืนโดยเปลือยท่อนบนเพื่อให้ลูกค้าเห็นกล้ามเนื้อแน่น ๆ มีน้ำดื่มให้กินฟรี ระหว่างคอยสักตลกค้าบางรายไม่ให้รับทวงสาว ๆ นักเต้นแลกกับค่าตอบแทนคืนละ 50 เหรียญ

“งานน่าเบื่อ แต่ก็ต้องมีคนทำ” เขาบอกเธอ

สาวเลิร์ฟหัวเราะ ริชเชอร์จ่ายเงินแล้วกลับสู่ถนน

ทางออกไปทางเหนือ 2,414 กิโลเมตร ถัดลงมาจากย่านวอลล์สตรีตของมหานครนิวยอร์ก ประธานบริษัทลอฟต์ไปย้งห้องทำงานของผู้จัดการฝ่ายการเงิน ต่ำลงไปสองชั้นแต่ยังถือว่าอยู่ในตำแหน่งยอดตึก ทั้งสองเข้าไปคุยกันที่ห้องด้านใน นั่งฟังเดียวกันหลังโต๊ะราคาแพงสมฐานะห้องทำงานสุดหรู

โต๊ะทำงานตัวนี้สั่งทำเป็นพิเศษในช่วงที่ฐานะการเงินของบริษัทยังมั่นคง ม่านหน้าต่างใช้ผ้าลินินสีครีม เฟอร์นิเจอร์ไม้แดงล้วน เสิร์มด้วยวัสดุทองเหลือง สะดุดตา บนโต๊ะประดับด้วยโคมไฟจากอิตาลี คอมพิวเตอร์ตัวใหญ่ราคาแพงเกินความจำเป็น หน้าจอเปิดค้าง ประธานบริษัทพิมพ์ป้อนรหัสผ่าน กดเอ็นเทอร์ ไฟล์สเปรตซ์โตโฟลบนจอ มันเป็นข้อมูลด้านบัญชีเพียงไฟล์เดียวที่บอกข้อเท็จจริงเกี่ยวกับบริษัทแห่งนี้ จึงต้องป้องกันด้วยรหัสผ่าน

“เราจะทำสำเร็จไหม” ประธานบริษัทถาม

วันนั้นเป็นวันดี-เดย์ “ดี” แทนคำว่า “การลดขนาดองค์กร” ผู้จัดการฝ่ายทรัพยากรมนุษย์ที่โรงงานในลองไอแลนด์วันตั้งแต่ 08.00 น. เขาให้

เลขฯ จัดเตรียมเก้าอี้วางเป็นแถวยาวเหยียดบริเวณโถงทางเดินหน้าห้องทำงาน ไม่มีเก้าอี้ว่างเนื่องจากคนรอคิวแน่นเกือบทั้งวัน แต่ละคนย้ายกันจากเก้าอี้ตัวเดิมแล้วหย่อนกันที่ตัวถัดไปขยับเข้าใกล้ห้องผู้จัดการมากขึ้นเรื่อย ๆ คนเหล่านี้ต่างมารอรับการสัมภาษณ์เป็นเวลา 5 นาที นั้นหมายถึงการตงงาน การกล่าวขอบคุณเป็นพิธี และคำบอกกล่าวสำหรับพนักงานบางราย

“เราจะทำสำเร็จใช่ไหม” ประธานบริษัทถามอีกรอบ

ผู้จัดการฝ่ายการเงินกำลังคัดลอกตัวเลขจำนวนมากบนกระดานฯ หักลบออกไปจำนวนหนึ่ง ก่อนหันมองปฏิทินแล้วยกไหล่ให้อีกฝ่าย

“ทางทฤษฎีรอดแน่” เจ้าของห้องตอบ “แต่ทางปฏิบัติ ไม่แน่”

“ยังไหม”

“ปัจจัยเรื่องเวลา” ผู้จัดการฝ่ายการเงินอธิบาย “แน่นอนว่าเราตัดสินใจถูกเรื่องที่โรงงาน เอาพนักงานออก 80 เปอร์เซ็นต์ ประหยัดงบประมาณเดือนได้ถึง 91 เปอร์เซ็นต์หลังจากเก็บเฉพาะคนเงินเดือนต่ำไว้ แต่ก็จ่ายจนถึงสิ้นเดือนหน้าเท่านั้น แบบนี้เราจะไม่มีปัญหาเรื่องกระแสเงินสดไปอีก 6 อาทิตย์ ตอนนี้สภาพคล่องของบริษัทแย่มากเพราะคนแห่กันเอาเช็คเงินเดือน 6 อาทิตย์ไปขึ้นเงิน”

ประธานบริษัทพยักหน้าพลงถอนหายใจ

“เราต้องการมากแค่ไหน”

ผู้จัดการฝ่ายการเงินขยับเมาส์ขยายหน้าต่างไฟล์สเปรดชีตเต็มจอคอมพิวเตอร์

“1.1 ล้านเหรียญสำหรับ 6 อาทิตย์”

“ทางธนาคารว่าไง” ประธานบริษัทถาม

“ลืมไปได้เลย ผมไปที่นั่นทุกวัน เราเป็นหนี้ธนาคารอยู่ก่อนแล้ว ผมพยายามขอกู้เพิ่มแต่กลับโดนหัวเราะใส่”

“คุณอาจต้องเจอเรื่องแยกว่านั้น”

“นั่นไม่ใช่ประเด็น” ผู้จัดการบอก “ประเด็นอยู่ที่ธนาคารเริ่มสงสัยสถานะทางการเงินของเรา เขาอาจจะทวงถามเงินกู้ก้อนเดิมเมื่อไหร่ก็ได้”

ประธานบริษัทเคาะนิ้วกับโต๊ะแล้วยกไหล่ “ผมจะพยายามหาเงินบางส่วน”

ผู้จัดการสินศิริชะ “เราทำไม่ได้ ถ้าคุณเอาหุ้นเข้าตลาดเมื่อไหร่ ราคาจะร่วงจมดินทันที ก่อนหน้านี้ที่เราได้เงินได้ก็เพราะหุ้นแข็งพอ แต่ถ้าหุ้นมันไ้ค่าขึ้นมา พຽນนี้เจ้าหนี้คงปิดกิจการเราแน่”

“แย่มาก เรายังมีเวลาอีก 6 อาทิตย์ ผมจะไม่ยอมหมดตัวใน 6 อาทิตย์ เพราะเงินแค่ล้านเดียว มันจืดจ๋ายมาก”

“ก็จริง แต่ปัญหาคือเราไม่มี”

“มันต้องมีที่ไหนสักแห่งที่เราหาได้”

ผู้จัดการฝ่ายการเงินนั่งเงียบไป แต่ดูเหมือนมีเรื่องอยากพูด

“อะไร” ประธานบริษัทจ๋ถาม

“ผมได้ยินคนรู้จักหลายคนพูดถึงแหล่งที่พึ่งสุดท้ายสำหรับพวกที่ต้องการเงินด่วน เป็นสำนักงานเล็ก ๆ ทั้แค่ 6 อาทิตย์น่าจะคุ้ม”

“ไว้ใจได้หรือเปล่า”

“แน่นอน ดูน้าเชื่อถือ สำนักงานใหญ่อยู่ที่เวิลด์เทรดเซ็นเตอร์ พวกเข่าเชี่ยวชาญเรื่องแบบนี้”

ประธานบริษัทเพ่งดูหน้าจอคอมพิวเตอร์ก่อนถาม “เรื่องแบบไหน”

“ก็อย่างกรณีของเรา คุณแก้ปัญหาเกือบสำเร็จแต่ธนาคารยังไม่ไว้ใจ”

ประธานบริษัทมองไปรอบห้อง นึกขึ้นชมความสวยงาม แต่ห้องมุ่มถัดขึ้นไปสองชั้นซึ่งเป็นห้องทำงานของเขาดูมีระดับกว่า

“ถ้าจัดการเลย”

“ไม่ใช่ผม ชายคนนี้ไม่ทำธุรกิจกับคนระดับต่ำกว่าเจ้าของกิจการ งานนี้คุณต้องลงมือเอง”

บรรยากาศ ตอนบาร์เพิ่งเปิดออกจะเงียบเหงา คำคั่นกลางสัปดาห์ของเดือนมิถุนายนแบบนี้สายเกินไปสำหรับคนที่ต้องการสัมผัสอากาศอบอุ่นของฤดูใบไม้ผลิ แต่ก็เร็วเกินไปถ้าจะออกมาพักผ่อนอบแดดหน้าร้อน คีนี่บาร์เปลือยคงมีลูกค้าไม่เกิน 40 คน เวลานี้มีสาวนักเต้นอยู่หลังเคาน์เตอร์บาร์ 2 คน อีก 3 กำลังเต้นโซร้

ริชเชอร์จ้องคนซื้อคริสตัล คิดเอาเองว่าคงไม่ใช่ซื้อจริงแต่ไม่เคยถาม เธอเงืงที่สุด หาเงินได้มากกว่าที่เขาเคยหาได้สมัยเป็นสาววัดรทหารติดยศ พันตรี คริสตัลเพิ่งถอยรถสปอร์ตหรูจัดป้ายแดงมาคันหนึ่ง ได้ยินว่าบางวัน ช่วงบ่าย ๆ ขณะที่เขาทำงานอาบน้ำห้องต่างน้ำ เธอกำลังซบแกงคันงามโอบเฉียวไปทั่วละแวกนี้

ส่วนของบาร์อยู่ชั้นบน ลักษณะเป็นห้องแคบยาว เวทีรูปวงกลมขนาดเล็ก มีพื้นที่ส่วนหนึ่งยื่นเป็นทางยาวไปหากลุ่มผู้ชม บนเวทีตั้งเสาซูปโครเมียมเป็นมันวาวสำหรับสาว ๆ ใช้ประกอบการเต้น มีเก้าอี้วางเรียงรายรอบเวที กระจกเงาล้อมทุกด้านแม้กระทั่งบริเวณที่ไม่น่ามี ผนังทุกด้านเป็นสีดำนวลเสียงดนตรีส่งคลื่นผ่านลำโพงครึ่งโหลสะท้อนไปทั่วห้องจนกลบเสียงเครื่องปรับอากาศ

ตำแหน่งของริชเชอร์อยู่ลึกเข้าไปประมาณหนึ่งในสามของห้อง แต่ก็ใกล้ประตูทางเข้าออกพอที่คนโผล่มาแล้วจะต้องเห็นเขา และอยู่ในรัศมีสายตาของทุกคน หลังเต้นรอบที่สามจบคริสตัลหิ้วผู้ชายเซ็กซี่ ๆ คนหนึ่งไปหลังเวทีเพื่อเต้นส่วนตัวให้ดูในราคา 20 เหรียญ

ชายแปลกหน้า 2 คนโผล่ตรงหัวบันได อายุประมาณ 30 ท่าเดินว้าง ก้าม น่าจะมาจากแถบเมืองทางตอนเหนือ ทั้งคู่ใส่สูทหลุ่ลค่าตกราวพันเหรียญ รองเท้าขัดจนขึ้นมัน ใครก็ตามที่ถ่อจากเมืองใหญ่มาถึงบ้านนอกอย่างคีย์เวสต์ ทั้งชุดทำงานแบบนี้ แสดงว่าต้องผลุนผลันออกมาโดยไม่ได้เตรียมตัว สองคนนั้นไปยืนหน้าโต๊ะพนักงานซึ่งทำหน้าที่เก็บค่าบริการคนละ 3 เหรียญ และไม่ทันไรก็เริ่มมีปัญหา พนักงานหญิงที่โต๊ะเหลือบมองริชเชอร์ เขาผละจากเก้าอี้เข้าไปถามทันควัน

“มีปัญหาอะไร”

เขาตรงเข้าหาชายสองคนนั้นด้วยท่วงท่าแบบ “เด็กมหา’ลัย” ไม่รีบร้อน แต่แสดงความสงสัยชัดเจน คล้ายเวลาเด็กหนุ่มพวกนั้นใส่กางเกงขาล้นตัวเดียวเดินเตร่ตามชายหาด พร้อมท่าเดินที่ให้ความรู้สึกราวกับกลัมน้ำเนื่อขาดความยึดหยุ่น จึงทำให้เด็กวัยรุ่นหนัก 60 กิโลกรัมดูเป็น แต่ทำให้ชายสูง 2 เมตร

หนัก 110 กิโลกรัม ดูน่าเกรงขาม ทำเดินสไลด์ “เด็กมหา’ลัย” เป็นเครื่องมือ
หากินล่าสุดของเขาเพราะพิสูจน์แล้วว่าใช้ได้ผล

ชายสองคนในชุดสูทพันเหรียญมองเขาอย่างพิจารณา

“มีปัญหาอะไร” เขาถามซ้ำ

ปกติริชเซอร์ถามแบบนี้แค่ครั้งเดียว ลูกค้าส่วนใหญ่ก็ยอมล่าถอยลง
บันไดโดยไม่ต้องเสียเวลา แต่สองคนนี้ก็กลับไม่สะทกสะท้านเลยสักนิด เขา
กับชายแปลกหน้าคู่นี้อยู่ใกล้กันมากจนรู้สึกได้ว่ามีบางอย่างแผ่ออกมา มัน
ผสมผสานระหว่างการคุกคาม ท่าทางกร่างมันนอกมันใจ บ่งบอกว่านั่นเป็น
บุคลิกของพวกเขา แต่เพราะออกมาไกลเกินของตัวเองมาก เลยต้องระวังก
นิดหน่อย

“ไม่มีอะไร ทาร์ซาน” คนซ้ายตอบ

ริชเซอร์ยิ้ม เขาเคยได้ฉายามากมาย “ทาร์ซาน” เป็นฉายาใหม่สุด

“ค่าบริการ 3 เหรียญ” เขาอธิบาย “ถ้าหันกลับลงบันไดก็ไม่ต้องควัก
จ่าย”

“เราแค่มาคุยกับใครบางคน” คนขวาบอก

ฟังจากสำเนียงน่าจะมาจากที่ไหนสักแห่งในนิวยอร์ก

“ที่นี่เราไม่พุดมากเพราะเสียงดนตรีดังเกินไป”

“คุณชื่ออะไร” คนซ้ายถาม

ริชเซอร์ยิ้มอีกหน “ทาร์ซาน”

“เรามาตามหาคนชื่อแจ็ค ริชเซอร์ รู้จักไหม” คนเดิมถาม

เจ้าตัวส่ายหน้า “ไม่เคยได้ยิน”

“ถ้าฉันเราคงต้องคุยกับสาว ๆ พวกเธออาจจะรู้จักเขา”

เขาส่ายหัวอีกครั้ง “ไม่รู้จักหรอก”

คนขวามองผ่านไหล่ริชเซอร์ไปยังสาว ๆ หลังบาร์เครื่องดื่ม เพราะรู้ว่า
ชายหุ่นกำยำคนนี้เป็นแค่อาร์ตซึ่งทำตามหน้าที่

“หลีกทาง ทาร์ซาน เราจะเข้าไป”

“คุณอ่านหนังสือไม่ออกหรือไง ตัวเบ้งขนาดนั้น” เขาชี้ป้ายที่แขวน
เหนือโต๊ะ ตัวหนังสือขนาดใหญ่บนพื้นสีดำนี้อธิบายข้อความว่า เจ้าหน้าที่ขอสงวน